

Prvý ročník festivalu ZO sa uskutočnil v r. 2001. Stáli ste pri jeho vzniku, bolo to rovnako tu, v Piešťanoch. Ako spomínate na toto obdobie a čo sa odvtedy zmenilo?

Od r. 2001, ak to dobre počítam, ubehlo 15 rokov. Ja si myslím, že všetci, ktorí sme sa kedysi stretli niekde na káve v Bratislave a pri nejakej tvorivej debate, sme sa dohodli, že by bolo celkom zaujímavé pripraviť takúto nejakú akciu pre deti a o deťoch. Vtedy sme to ešte nenazvali festival. Nakoniec z toho vzniklo niečo naozaj krásne a teraz už je to deviaty ročník. Ale aby som sa vrátila k začiatku, ubehlo 15 rokov, ja si myslím, že sme iba trochu zostarli, ale dúfam, že len fyzicky, lebo ako vidíte aj sami, ten elán nás zatiaľ neopustil a stále máme z tejto akcie strašnú radosť, vždy sa na ňu tešíme a tvorivo k nej pristupujeme. To znamená, že vo chvíli, keď tento festival skončí, teda v piatok 20. mája, my v rozhlase už začneme rozmýšľať o tom, čo budeme môcť ponúknuť o dva roky znovu deťom, odborníkom, kamarátom a verejnosti.

Kto tvorí tvorivý tím festivalu Zázračný oriešok? Kto je za ním?

Čo sa týka rozhlasu, sme dve dramaturgičky – ja a pani Beata Panáková. Ja sa venujem rozprávkovým hrám, veľkým, dramatinovaným, ona monologickým rozprávkam, a to je vlastne ten základ, ktorý tvorí tú pracovnú časť tohto festivalu. Ponúkame príbehy, rozprávkové tituly, ktoré vznikli na základe knihy. No a potom sa od toho odvíja tá ďalšia práca, ktorá spadá hlavne na pani riaditeľku Mestskej knižnice v Piešťanoch pani Galovú, pretože keď sa ona dozvie, ktoré tituly by sa mohli prezentovať na ďalšom ročníku, začne pripravovať sprievodné podujatia. Tie sú dnes už v podstate hlavnou súčasťou festivalu, že to nie je len súťaž rozprávok a čakanie na to, ktorá rozprávka vyhrá. Ale je to aj prezentovanie ostatných tvorcov, ktorí sa venujú detskej tvorbe v tom spojení rozhlas a kniha.

Festival prebieha v mnohých priestoroch v Piešťanoch, jedným z hlavných priestorov je Mestská knižnica v Piešťanoch. Ako sa vám spolupracuje s touto inštitúciou? Prečo ste si vybrali práve tieto priestory?

Je to v prvom rade tá dobroprajnosť, vlídnosť a ochota spolupracovať. A v druhom rade to, že knižnica v Piešťanoch je neskutočne krásna a to hovorím naozaj. Má úžasné priestory výtvarne vymyslené, dajú sa tu robiť rôzne akcie, dokonca súčasne naraz v mnohých kútoch knižnice, čo je veľká výhoda. No a potom je tu aj ten duch, tvorivý alebo pracovný duch, ktorý je veľmi prajný a každý, kto sem vkročí, sa tu veľmi dobre cíti. Myslím si, že týmito dverami už prešlo veľmi veľa ľudí.

Heslom alebo mottom festivalu je „Kniha v rozhlase – rozhlas v knihe“. Možno aj preto tie priestory knižnice. Festival je venovaný najmä deťom, ale deti tu nevystupujú len z pozície poslucháčov, ale zároveň aj v úlohe porotcov. Ako prebieha hodnotenie jednotlivých súťažných titulov – audiorozprávok práve deťmi?

Máme informácie, že počas každého ročníka sa deti dokonca bijú, aby mohli byť v týchto detských porotách, pretože je to pre ne veľká česť. Sú dve detské poroty, každá má pätnásť členov. Jedna porota hodnotí monologické rozprávky v prvej kategórii, druhá zasa tie veľké rozprávkové hry. Deti počúvajú rozprávky, majú pri sebe aj texty, takže si samozrejme môžu aj čítať to, čo počujú. Po skončení odposluchov majú pri sebe tajomníčky porôt, to sú naše kolegyne z rozhlasu, redaktorky, ktoré im dajú zopár otázok (napr. ktorá rozprávka sa im páčila, ktoré z nich už čítali) – aby to spojenie – kniha v rozhlase, rozhlas v knihe – naozaj aj fungovalo. Najzaujímavejšie je hodnotenie detí. Deti

majú pripravené košíčky a oriešky. Každá rozprávka má svoj košíček a deti hodnotia tak, že vložia zázračný zlatý oriešok do košíčka tej rozprávky, ktorá sa im najviac páčila. Rozprávka, ktorá má najviac orieškov v košíčku, vyhráva.

Cítiť z vás veľmi pozitívnu energiu a nadšenie pre tento malý a milý festival v Piešťanoch. Myslím si, že to má zmysel robiť podobné veci aj do budúcnosti. Ako to vy vidíte, bude tento festival pokračovať ďalej? Budete sa na ňom ďalej podieľať?

Za seba poviem, že pokiaľ budem môcť, určite áno, pretože naozaj v tom vidím zmysel. Zmysel vidím aj v tom, že sa tu stretávame s kolegami alebo ľuďmi, ktorí sa venujú deťom a tejto práci a máme tu priestor porozprávať sa o našej práci a na druhej strane, keď tu vidíme tie decká, tak to je také povzbudenie do ďalšej práce. Napríklad my sme mali v rozhlase poslucháčsku súťaž v Rádiu Regina, kde sme púšťali šesť veľkých rozprávok počas uplynulých šiestich týždňov, poslucháči hlasovali za rozprávku, ktorá sa im páči. Z nich sme vyžrebovali jedného výhercu, ktorý mal za odmenu prisľúbenú účasť na festivale. Včera prišiel na festival víťaz - rodinka z Hámrov, manželia s dvoma deťmi a od nich sme sa dozvedeli, že ich deti každú nedeľu počúvajú rozprávky, že ich to zaujíma, viac sa im páčia rozprávky klasické, tie moderné menej – to je také veľké povzbudenie do ďalšej práce. Takže určite, pokiaľ budeme môcť, určite áno.

Možno je dôležité byť stále akoby dieťaťom, nájsť to dieťa v sebe aj z pozície toho organizátora a v rámci tej spolupráce aj vy omladnete a zároveň tú mladšiu generáciu niečomu naučíte, môžete niečo odovzdať aj takýmto spôsobom. Ďakujem vám za rozhovor.

Akcia: Neobyčajné kamarátky Mimi a Líza sú tu zas

Dátum: 19.06.2016

Autorka rozhovoru: Alexandra Pastorková